

Mi camino interior

Títol original: *Sur les chemins noirs* **Direcció:** Denis Imbert **Guió:** Denis Imbert, Diastème **País:** França **Durada:** 94 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Jean Dujardin, Joséphine Japy, Izïa Higelin **Música:** Wouter Dewit **Fotografia:** Magali Sylvestre de Sacy **Distribuïdora:** Vercine **Estrena a Espanya:** 15/03/2024

No recomanada per a menors de 7 anys

Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

Una nit de borratxera, en Pierre (Jean Dujardin) -escriptor i explorador- ensopega i cau uns quants pisos. L'accident el sumeix en un coma profund. Al llit de l'hospital, de tornada a la vida, es fa una promesa a si mateix: creuar França a peu des del Mercantour fins al Cotentin. És un viatge únic i intemporal a través del camp, la bellesa del país i el renaixement d'un mateix. (Sensacine)

CRÍTICA

28/04/2023 - La pel·lícula de Denis Imbert basada en l'autobiografia de l'escriptor i explorador Sylvain Tesson demostra, sense una originalitat particular, com la natura pot reparar ferides profundes

L'èxit de *Le otto montagnen* (que va rebre el Premi del Jurat a Canes, va ser nominada a 14 premis David di Donatello i va aconseguir una recaptació de més de 6 milions d'euros a la taquilla italiana) va ser el tret de sortida per a molts productors i distribuïdors, que van començar a buscar històries de grans gestes a les altures, relats que arriben a altes cotes en la recerca d'un mateix i que celebren la bellesa del món. El Festival de Cinema de Trento, referent indiscutible del cinema de muntanya des del 1952, va prendre una sàvia decisió a l'hora d'escollir la pel·lícula inaugural de la seva 71a edició [...].

La pel·lícula és una adaptació lliure de la novel·la autobiogràfica homònima escrita pel francès **Sylvain Tesson**, un conegut apassionat de les experiències extremes i els viatges en solitari, que anteriorment va protagonitzar *El leopardo de las nieves* (guanyadora del premi César al millor documental el 2022). Dujardin es fica a la pell del Pierre, un famós explorador i escriptor que busca aventures, que una nit pateix un accident que gairebé acaba amb la seva vida. Quan es desperta del coma, es promet a si mateix que tornarà a sortir de viatge, aquesta vegada per travessar a peu la seva França natal, des de Mercantour fins a Cotentin, recorrent camins oblidats (un total de 1.300 quilòmetres!). També és un viatge interior, amb l'objectiu de dominar i reprendre el control d'un cos destrossat.

En realitat, la pel·lícula d'Imbert (el seu tercer llargmetratge com a director, després d'una comèdia, una pel·lícula d'aventures per a nens i una sèrie de televisió familiar), coescrita amb **Diastème**, aspira a demostrar com el contacte directe, absolut, exclusiu i impermeable amb la natura pot curar i alleujar ferides profundes, així com "tancar capítols negatius" de les nostres vides, com s'afirma a la pel·lícula. I ho aconsegueix, tot i no oferir res de nou ni especialment trencador cinematogràficament, i fins i tot aconsegueix esquivar l'estereotip de postal d'una França acollidora i turística.

El protagonista no és particularment agradable, i el seu comportament gascó acaba provocant-li una caiguda (no gaire impressionant) des d'una finestra, que el deixa amb ossos trencats i cicatrius desagradables a la cara. La gent el mira amb incomoditat, i això al cap i a la fi aporta més humanitat a aquest home que ara pateix atacs epilèptics. A mesura que travessa aquest terreny accidentat, inhòspit, però bonic ("ultra-rural"), acompanyat en diversos moments per amics (**Jonathan Zaccai**), companys errants d'aventures (**Dylan Robert**) i la seva germana (**Izïa Higelin**), el Pierre se centra en si mateix i escriu al seu quadern frases que cap editor amb sentit acceptaria ("Una xicoteta que mai no decep: la llibertat"). De fet, com un personatge individualista, ecologista, antiprogressista i escapista, la prosa de Tesson resulta sovint autocomplaent ("Napoleó deia que hi ha dos tipus d'homes: els que manen i els que obeeixen. Es va oblidar dels que escapen. Escapar és manar. Manar sobre el teu destí perquè deixi de dominar-te"). Sens dubte, està molt lluny de la simplicitat valdès de *Hacia rutes salvajes*, de Sean Penn.

Tot i això, el Pierre de Jean Dujardin també es mostra obert a trobades casuals i fugaces que poden enriquir-lo, ja sigui un home a la plaça d'un poble, una jove pastora a les muntanyes o Yves, un autèntic habitant d'Aubrac. D'altra banda, en una demostració de geni per part del director, la pel·lícula és pràcticament un documental, que acull reflexions sobre temes d'actualitat com la despoblació de les petites ciutats de muntanya i la manca de feina en el rural.

Camillo de Marco – cineuropa.org